Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 51 329 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op X huwde verzoekster met de heer M.C.Y., een Kameroense onderdaan die gemachtigd is tot een verblijf in België.

1.2. Op 1 april 2008 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te Yaounde een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

1.3. Op 28 juli 2008 werd aan verzoekster een visum type D afgeleverd en op 8 oktober 2008 kwam verzoekster samen met haar twee minderjarige kinderen naar België. Vervolgens werd ze op 11 december 2008 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 15 december 2009 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 27 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 13 augustus 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (art. 11, § 2, eerste lid, 2°, van de wet):
Uit een telefonisch onderhoud met het gemeentebestuur van Liedekerke d.d. 09.12.2009 blijkt dat er geen samenwoonst meer is tussen beide echtgenoten.
De beschikking van het vredegerecht van Ninove d.d. 15.10.2009 bevestigt dit eveneens.
In het dossier verwijst betrokkene naar huishoudelijk geweld en heeft in een vluchthuis verbleven,maar uit de brief van het vluchthuis te Roeselare (zonder datum) blijkt dat ze voornamelijk in paniek thuis gevlucht was daar ze vreesde dat haar echtgenoot haar in Kameroen zou achterlaten na een gezamenlijke reis. Deze briefen het verhoor d.d. 23.09.2009 verwijzen ook naar het agressief gedrag van haar echtgenoot, maar daar zijn nergens bewijzen van terug te vinden. Tevens oordeelt het vredegerecht van het kanton Ninove in de beschikking d.d. 15.10.2009 het volgende : "verweerster trok reeds in april 2009 naar een vluchthuis en vroeg financiële bijstand. Zij zou zich omringen met Kameroenese vrouwen die de weg weten om van alle mogelijke diensten bijstand te krijgen. (...) Eiser (de echtgenoot) komt ons voor als een zeer ernstig en deftig persoon die bevreesd is voor zijn kinderen (N.) en (M.)."
Het huishoudelijk geweld en het feit dat betrokkene bescherming zou nodig hebben (zoals voorzien in art.11 van de wet van 15.12.1980) zijn niet aangetoond."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Ze verwijst naar het gestelde in artikel 39/69, § 1, 7°, van de Vreemdelingenwet en preciseert dat het verzoekschrift in casu niet ondertekend werd door een advocaat of door verzoekster.

2.2. Zoals dit ter terechtzitting reeds meegedeeld werd, stelt de Raad aan de hand van het rechtsplegingsdossier vast dat het originele inleidende verzoekschrift van 4 september 2010 en het verzoekschrift dat op 10 september 2010 werd ingediend na een vraag tot regularisatie vanwege de griffie van de Raad omdat de woonplaatskeuze ontbrak, door de advocaat van verzoekende partij werden ondertekend en dat hierbij zes geparafeerde kopies van het verzoekschrift werden gevoegd. Derhalve werd aan de in artikel 39/69, § 1, 7°van de Vreemdelingenwet voorziene pleegvorm voldaan. De Vreemdelingenwet voorziet geen bepaling die stelt dat aan de verwerende partij een kopie van een door de verzoekende partij ondertekend verzoekschrift dient verzonden te worden en voorziet evenmin een bepaling die stelt dat indien dit niet het geval is, het beroep niet ontvankelijk is. Bijkomend dient de Raad vast te stellen dat verwerende partij niet kan voorhouden geschonden te zijn in haar rechten van verdediging door het ontvangen van een geparafeerde kopie van het geregulariseerd verzoekschrift.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan beschouwd worden, voert verzoekster de schending aan van "*de artikelen 1° tot 3 van de wet van 29 juli 1991 over de formele motivatie van de administratieve akten, genomen in het algemeen rechtsprincipe van een goede administratie die aan de tegenpartij oplegt om een bijzonder en volledig onderzoek aan de zaak te wijden, om op een redelijke wijze te handelen en genomen in de schending van art.8 van de CEDH door zich op een onevenredige manier te vrijstellen en dus onredelijk te reageren en door zich vrij te stellen om met voorzichtigheid te handelen*."

Verzoekster betoogt als volgt:

"1.

De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met het familiale leven die de verzoekster onderhoudt met de drie gemeenschappelijke kinderen die ze bekomen heeft door haar huwelijk, de eerste zijnde geboren op datum van 20.10.2005 in Yaoundé en de laatste geboren op datum van 16.09.2009 in Aalst.
Overwegende dat de tegenpartij verzuimd heeft in beschouwing te nemen dat de verzoekster de volledige last heeft van de laatste geborene die bij haar woont.
Dat de tegenpartij zich niet op de hoogte heeft gebracht alvorens de aangevochten beslissing te nemen over de werkelijkheid van het familiale leven van de verzoekster.
Dat de hele discussie betreffende de ouderlijke instantie van de kinderen moet plaatsvinden voor de rechtbank op 17 november 2010 en dat de aanwezigheid van de verzoekende partij absoluut noodzakelijk is met het oog op een sociaal onderzoek.
Dat dit gelijkstaat met een afwezigheid aan motivatie en deze onthouding schendt art.8 van de CEDH in wat de tegenpartij abstractie van de werkelijkheid van het familieleven van de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied heeft gedaan.
2.
Overwegende dat de tegenpartij verzuimd heeft het belang van het familiale leven in achting te nemen die de verzoekster moet leiden met haar drie kinderen afkomstig uit haar huwelijk met mijnheer (M.C.V.)
Dat deze onthouding art.8 van de CEDH schendt.
3.
Overwegende dat de tegenpartij als motivatie van de aangevochten beslissing elementen heeft weerhouden die in de verzoeken staan, meldingen en conclusies die van haar echtgenoot uitgaan.
Dat deze elementen niet objectief zijn en bijgevolg zonder elke toepasselijkheid zijn.
Dat dit gelijk staat met een afwezigheid aan motivatie en deze onthouding schendt art.8 van de CEDH in wat de tegenpartij abstractie van de werkelijkheid van het familieleven van de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied heeft gedaan.
Overwegende dat voortvloeit uit wat voorafgaat aan dat de aangevochten beslissing hoogstens bekritiseerbaar is en dat zij niet wettelijk is want haar motivatie eerbiedigt het principe van de hierboven aangevoerde middelen niet.
Dat zij geannuleerd moet worden."

3.2. Blijkens het verweer van de verwerende partij in haar nota is zij de mening toegedaan dat voldaan werd aan de formele motiveringsplicht omdat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht in haar verzoekschrift en derhalve blijk geeft de motieven te kennen. Verwerende partij vervolgt dat er uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake meer is van een werkelijk huwelijks- of gezinsleven tussen verzoekster en haar echtgenoot, dat dit blijkt uit de beschikking van het vredegerecht van Ninove van 15 oktober 2009 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat verzoekster dit zelfs niet probeert te weerleggen in haar verzoekschrift. Verder is verwerende partij van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM niet schendt.

3.3. In haar repliekmemorie volhardt verzoekster in haar middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en voegt ze hieraan toe:

"Overwegende dat de tegenpartij niet op een pertinente manier de ontwikkelde argumenten door de eiseres in haar verzoekschrift bekritiseerd.
Overwegende dat de raadsman van de verzoekende partij elk de zes bijgevoegde kopijen die aan het inleidende verzoek waren gevoegd heeft ondertekend, wat gelijkstaat met een handtekening om de procedure in te voeren.
Dat het aangehaalde middel wat betreft de handtekening van het verzoek moet dus verwijderd worden.
Overwegende dat de relatie van de uitgelegde feiten door de tegenpartij het tegenovergestelde zijn aan deze door de verzoekster et dat dit degelijk uitwijst dat de tegenpartij slechts de woorden oneerlijk van zijn echtgenoot heeft verzameld alvorens de aangevochten beslissing te nemen.
Dat de verzoekster de feiten heeft uitgelegd dat ze in realiteit getrouwd is geweest met mijnheer (M.C.Y.) op datum van 18.01.2005.
Dat haar kinderen immers geboren zijn voor de twee oudste op de datums respectievelijk 20.10.2005 in Yaoundé voor het kind (N.M.) en 08.10.2007 in Yaoundé voor het kind (T.H.M.).
Dat de verzoekster heeft moeten vaststellen dat haar man beweerd heeft dat hij de huwelijksakte
Overwegende dat het verzoekschrift van de eisende partij voldoende expliciet is en dat de tegenpartij er niet op een adequate manier op antwoord.
Overwegende dat het aangehaalde middel in het verzoekschrift manifest gegrond is."

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

3.5. In de memorie van toelichting bij artikel 9 van het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet waarbij een nieuw artikel 11 wordt ingevoegd in de Vreemdelingenwet, wordt het volgende gesteld (eigen onderlijning): *"Artikel 11, § 2, nieuw, voorziet, overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn, de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een vreemdeling die een BIVR heeft ontvangen voor een bepaalde duur op basis van artikel 10, § 1 en 13, § 1, tweede lid, omwille van de opgesomde motieven. Het gaat om een algemene mogelijkheid die geval per geval moet worden onderzocht. a) De motieven Het motief volgens hetwelk de voorwaarden in artikel 10 niet meer worden vervuld, zal op een redelijke manier moeten worden gebruikt, met name met het oog op de aard en de hechtheid van de familiale banden van de persoon (cf. artikel 17 van de richtlijn).(…) "Het doel is voornamelijk de misbruiken in het kader van de gezinshereniging te bestrijden, meer bepaald de huidige situaties waarin de vreemdeling de echtgenoot bij wie hij zich komt voegen, verlaat nadat hij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) ontvangen heeft dat hem het recht geeft om in België te verblijven. De gezinshereniging mag er immers niet toe leiden dat een vreemdeling een verblijfstitel ontvangt om daarna gescheiden te leven van zijn echtgenoot omdat de samenstelling of de wedersamenstelling van het gezinsleven het bepalend motief is voor de erkenning van het recht op verblijf.(…) In het kader van het onderzoek van een eventuele beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van de voornoemde motieven, zal de minister of diens gemachtigde rekening moeten houden met de algehele situatie van het betrokken gezinslid.*
<u>De (andere) banden</u> van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, <u>rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst</u>. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. (…)"

3.6. Uit de beschikking van het Vredegerecht van Ninove van 15 oktober 2009 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot drie gezamenlijke minderjarige kinderen hebben. Blijkens voormelde beschikking werd bij wijze van voorlopige maatregel het exclusief gezag over de twee oudste kinderen aan de echtgenoot van verzoekster overgelaten en werd het ouderlijk gezag over het jongste kind aan beiden echtgenoten overgelaten, waarbij het jongste kind haar hoofdverblijfplaats moet hebben op het adres van verzoekster. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze ingaat op de kwestie inzake huishoudelijk geweld maar dat ze nalaat een afweging te maken van verzoeksters familiebanden in België met haar kinderen, ten opzichte van het niet langer vervullen van de wettelijke gestelde voorwaarde inzake het leiden van een werkelijk gezinsleven met haar echtgenoot. Nochtans blijkt uit de hierboven vermelde parlementaire voorbereiding van artikel 11 van de Vreemdelingenwet dat het de expliciete wil van de wetgever is dat "*<u>De (andere) banden</u> van dit gezinslid met België zullen in aanmerking worden genomen. Artikel 11, § 2, voorziet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn, dat elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, <u>rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst</u>. De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp moet in de eventuele uiteindelijke beslissing worden vermeld. (…)"* Een dergelijke afweging ontbreekt in de bestreden beslissing en de verzoekende partij kan derhalve volledig gevolgd worden waar zij stelt: *"De tegenpartij heeft geen rekening gehouden met het familiale leven die de verzoekster onderhoudt met de drie gemeenschappelijke kinderen die ze bekomen heeft door haar huwelijk, de eerste zijnde geboren op datum van 20.10.2005 in Yaoundé en de laatste geboren op datum van 16.09.2009 in Aalst."*en *"dat de tegenpartij verzuimd heeft het belang van het familiale leven in achting te nemen die de verzoekster moet leiden met haar drie kinderen afkomstig uit haar huwelijk met meneer M.C.Y."* Blijkens de nota van de verwerende partij wordt niet ingegaan op de door verzoekster geuite kritiek dat een motivering inzake haar gezinsleven met haar kinderen in België ontbreekt in de bestreden beslissing.

3.7. Het enig middel is gegrond voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.8. Verzoekster heeft een gegrond onderdeel van haar middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring worden zij niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	M. EKKA